

Marejant la perdiu...

La història. Los Àngeles, ara. John Taylor, acaba d'atracar un banc, ferit i perseguit per la poli, truca a la porta de Warwick Wilson, que l'acull, les coses van bé fins que John es delata i es posa violent, però la nit és molt llarga i res no sembla ser allò que apa-
renta..

La pel·lícula. Vagi d'entrada que la perdiu del titular és vostè lector, si s'atansa a veure aquest thriller psicològic, negre, amb humor negríssim i ganes d'embolicar la troca amb desigual traça. El responsable d'El perfecte anfitrión' n'és l'australià Nick Tomnay (Sydney, 1979), qui debuta en la pantalla gran després d'uns quants curtmetratges alimentaris i espots televisius. Coautor del guió amb Krishna Jones, es dedica a torpedinar amb un cert masoquisme les expectatives del sofert l'espectador amb un seguit de

peripècies inversemblants. O no. Perquè algú pot dir que, a la seva manera bestieta, Tomnay repta el gran desori de la societat contemporània, sobretot la 'made in USA'. Per situar la pel·lícula, menys que més, es podria ben bé apuntar que és una fusió transgènica de 'La huella', 'La taronja mecànica' i 'Sweeney Todd', passades, això sí, pel turmix hipermodern d'algú que vol quedar-se amb nosaltres. Film de guió i de posada en escena prop del llenguatge catòdic, 'El perfecte anfitrión' es beneficia de

la histriònica (tot i que controlada) actuació de David Hyde Pierce. Recorden la telesèrie 'Frasier'? Exacte. El doctor Niles, el germà. Ell és l'hiperbòlic personatge Warwick Wilson, capaç de passar, en mil·lèsimes de segon, de perfecte amfitrió, a mestre de cerimònies psicòpata, i a sociòpata policial temible. Ara que hi caic. Tal vegada, al fons de la pel·lícula hi alena aquell esperit febril, electritzant, prop el desassossec, de 'El quimérico inquilino' (1976) del Roman Polanski

'El perfecto anfitrión'

Director: Nick Tomnay.
Intèrprets: David Hyde Pierce, Clayne Crawford, Nathaniel Parker, Meghan Perry, Helen Reddy. EUA, 2010. 89'. Funatic Lleida.

més retorçut i críptic.

La imatge. Warwick 'coquetejant' amb la seva quimèrica convidada mentre es observat per un John desconcertat que no dóna crèdit als seus ulls.

La frase. 'Tota acció té una reacció', adverteix Warwick. És una llei natural. Tant com l'actuar. Què passa si algú, per molt tribunal que sigui, condemna la nostra immersió lingüística?

La recomanació. Perfecta per a cinèfils agosarats i els amics de les teatrals xarades anglosaxones.